

ема-передачі векселя), но і від предмета операції — векселя як цінної папери, перевірка операцій з векселями має своїм специфічним методом перевірки легітимності векселя як ордерної цінної папери.

Завдання перевірки векселів складаються в наступному:

1. Встановити дотримання вексельного законодавства, адекватність прийняття рішення про випуск векселів.

2. Оцінити ефективність і обґрунтованість застосування вексельних операцій в господарській діяльності даного підприємства.

3. Визначити достовірність обліку векселів, повноту відображення господарських операцій з використанням векселів в реєстрах бухгалтерського обліку, а також достаточність ведення аналітичного обліку.

4. Перевірити обґрунтованість видачі і повноту відображення в обліку авансів.

5. Перевірити правильність обліку відсотків по виданим і отриманим векселям.

6. Перевірити правильність нарахування податків на доходи від вексельних операцій.

7. Піддати аналізу сумнівні векселя з точки зору оплати. Оцінити сумми можливих збитків.

8. Відслідкувати організацію позовної роботи з відхиленнями і опротестованими векселями, а також порядок пред'явлення і акцептування переводних векселів.

Н. С. Золотарьова, канд. екон. наук., ст. викладач
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

КЛАСИФІКАЦІЯ ВИТРАТ ВІДПОВІДНО ДО ПОТРЕБ ОБЛІКУ

Поділ витрат на групи відповідно до способу їх включення до собівартості окремого виду продукції привертає до себе особливу увагу. Вчені Ф. Ф. Бутинець [1], Р. Є. Грачова [2], М. М. Копуатрий, В. Г. Лінник [4–7] виділяють за цією ознакою прямі й непрямі витрати. Натомість у праці А. Загороднього та Г. Партин

[3, с. 50] поряд із цими видами витрат виокремлено також основні, накладні та конверсійні.

Р. Є. Грачова [2], В. Г. Лінник [4] основні й накладні витрати виділяють у самостійну класифікаційну групу при поділі їх відповідно до цільового спрямування або відповідно до ролі витрат у створенні продукції. До основних вони відносять витрати, безпосередньо пов'язані із технологією виробництва.

Ф. Ф. Бутинець [1, с. 73] відносить до групи основних витрат лише сукупні прямі витрати, зазначаючи, що непрямі витрати, виходячи з економічної доцільності, необхідно включати до складу накладних витрат.

Проте, на наш погляд, непрямыми витратами є витрати, які у момент виникнення не можна віднести на певний вид продукції. Це витрати, які мають відношення до технологічного процесу виробництва кількох видів продукції.

Оскільки основні витрати — це сума всіх витрат, пов'язаних із виробничим процесом на підприємстві в цілому, то вони являють собою як суму витрат, включених до собівартості окремих видів продукції прямим шляхом, так і суму витрат, пов'язаних із виробництвом кількох видів продукції, які до моменту визначення собівартості в обліку будуть показані загальною сумою.

Непрямыми є витрати відносно собівартості окремого виду продукції, а не виробничого процесу в цілому. Виходячи з викладеного недоцільно непрямі витрати відносити до накладних. Накладними витратами є ті, що пов'язані з обслуговуванням та управлінням підприємством, а отже, не зумовлені безпосередньо процесом виробництва. До складу накладних витрат непрямі витрати не включаються, оскільки вони разом з прямими витратами становлять витрати виробництва.

Отже, прямі і непрямі, основні й накладні витрати — це групи витрат, отримані при застосуванні різних класифікаційних ознак. Поєднання їх у праці А. Загороднього та Г. Партин здійснено за критерієм «за способом віднесення до певних об'єктів обліку» [3, с. 50]. Якщо розглядати цю ознаку класифікації, то в економічній літературі основні й накладні витрати виділяють за належністю їх до виробничого процесу на підприємстві. В цьому контексті, на нашу думку, не йдеться про спосіб їх включення до собівартості окремого виду продукції, тому таке формулювання синтезованої класифікаційної ознаки вважаємо некоректним та пропонуємо не об'єднувати групи витрат, виділені відповідно до різних критеріїв.

Список використаних джерел

1. Бутинець Ф. Ф., Чижевська Л. В., Герасимчук Н. В. Бухгалтерський управлінський облік: Навчальний посібник. — Житомир: ЖІТІ, 2000. — 448 с.
2. Грачова Р. Доходи, витрати та фінансові результати. Бухгалтерський облік: (У двох ч.) — Ч. 1. // Нова бухгалтерія — спеціальний додаток до тижневика Дебет — Кредит. — 2002. — Червень—липень. — 256 с.
3. Загородній А., Партин Г. Класифікація витрат в управлінському обліку // Податкове планування. — 2001. — № 8. — С. 49—54.
4. Линник В. Г., Грабова Н. Н. Учет производственной деятельности объединений Госкомсельхозтехники. — М.: Агропромиздат, 1985. — 189 с.
5. Линник В. Г. Калькуляция себестоимости продукции сельскохозяйственных предприятий: Учеб. пособие. — К.: УМК ВО при Минвузе УССР, 1991. — 220 с.
6. Лінник В. Г., Коцупатрий М. М. Організація обліку і контролю на тваринницьких фермах. — К.: Урожай, 1991. — 232 с.
7. Організація обліку і контролю на міжгосподарських підприємствах та в об'єднаннях / А. М. Герасимович, Г. Г. Кірейцев, В. Г. Линник, П. Є. Горбатенко. — К.: Урожай, 1984. — 216 с.

Ю. В. Золотницька, аспірант
ДВНЗ «Державний агроекологічний університет»

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ХМЕЛЕНАСАДЖЕНЬ ТА ПРОДУКЦІЇ ХМЕЛЯРСТВА ЗА П(С)БО 30 «БІОЛОГІЧНІ АКТИВИ»

Введення в дію Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 30 «Біологічні активи» викликало резонанс серед бухгалтерів — як науковців, так і практиків. У розробці нових методологічних засад обліку сільськогосподарської діяльності та вирішенні проблем практичного застосування П(С)БО 30 «Біологічні активи» приймали участь відомі вчені-економісти. Предметом наукових дискусій, і досі, здебільшого є два взаємопов'язані питання: оцінка біологічних активів і сільськогосподарської продукції за справедливою вартістю та методика їх обліку в системі рахунків.

До категорії «Біологічні активи» в галузі хмелярства відносяться — хмільники та саджанці (живці) хмелю. Хмільники, які у звітному році здатні давати сільськогосподарську продукцію